

Arrest

nr. 122 469 van 14 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 16 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 december 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat M. SAMPERMANS, en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 28 februari 1987.

Op 28 juni 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Belgische onderdaan.

Op 9 december 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.06.2013 werd ingediend door:

Naam: P. (...)

Voornaam: Y. (...)

Nationaliteit: Wit-Rusland

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats: Minsk

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...)'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- attest van het gecentraliseerd staatsbedrijf 'Staatsagentschap voor staatsregistratie en kadaster van stad Minsk' dd. 31.05.2011 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen heeft op het grondgebied van de stad Minsk.

Niet alleen zegt dit attest niets over eventuele eigendommen van betrokkene buiten het grondgebied van de stad Minsk, of andere mogelijk bronnen van inkomsten van betrokkene (uitkering, ...), ook is het onvoldoende recent om in aanmerking genomen te worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“de materiële motiveringsverplichting (wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen)”*, van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* en van het vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens de schending aanvoert van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het middel zoals weergegeven in de syntheseseminarie luidt als volgt:

“De Dienst Vreemdelingenzaken neemt geen genoegen met de documenten die door verzoekster werden aangevoerd ter staving van haar aanvraag.

Nochtans heeft de raadsman van verzoekster op geregelde tijdstippen contact opgenomen, zowel met de Vreemdelingendienst van de gemeente Nieuwpoort als met de bevoegde diensten bij Dienst Vreemdelingenzaken, om te informeren naar de volledigheid van het dossier en desgewenst nieuwe stukken bij te brengen.

Ondanks deze bereidheid van verzoekster die duidelijk gebleken is, laat verwerende partij na om verzoekster uit te nodigen de ontbrekende documenten of uitleg te verschaffen.

Verwerende partij komt hierdoor tekort aan haar onderzoeksverplichting en schendt het beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht.

Door de formele en oppervlakkige benadering van het dossier is aan verzoekster de mogelijkheid ontzegd om bijkomende bewijzen of uitleg te verschaffen.

Door het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken van de gemeente Nieuwpoort alle stukken ontvangen, gecontroleerd en compleet bevonden heeft, werd het rechtszekerheidsbeginsel geschonden.”

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het middel in haar nota:

“In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- De materiële motiveringsplicht,*
- De Wet van 29.07.1991,*
- Het vertrouwens- en het zorgvuldigheidsbeginsel,*
- Het rechtszekerheidsbeginsel,*
- Het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.*

Betreffende de vermeende schending van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreft, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. Rv.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing omdat daarin wordt geoordeeld dat het door haar voorgelegde attest niet van aard is haar onvermogen aan te tonen. Verzoekende partij meent dat dit attest wel haar onvermogen aantoont, en dit nu:

- Geen bijkomende stukken werden opgevraagd bij haar of haar raadsman;*
- Dit attest werd aanvaard door de 'Dienst Vreemdelingenzaken van de gemeente Nieuwpoort';*
- Dit attest bij beslissing van 25.11.2011 reeds zou zijn aanvaard als afdoende bewijs van (onroerend) vermogen in Wit-Rusland;*
- Het technisch onmogelijk zou zijn een gelijkaardig document te verkrijgen voor geheel Wit-Rusland;*
- Zij de voorbije jaren in België verbleef, zodat volgens verzoekende partij is aangetoond dat zij geen andere inkomsten (roerend dan wel onroerend) kan verwerven uit Wit-Rusland.*

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft geoordeeld tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden om volgende redenen:

"Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- attest van het gecentraliseerd staatsbedrijf 'Staatsagentschap voor staatsregistratie en kadaster van stad Minsk' dd. 21.05.2011 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen heeft op het grondgebied van de stad Minsk.*

Niet alleen zegt dit attest niets over eventuele eigendommen van betrokkene buiten het grondgebied van de stad Minsk, of andere mogelijk bronnen van inkomsten van betrokkene (uitkering,...) ook is het

onvoldoende recent om in aanmerking genomen te worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. "

Het is op grond van deze motieven niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat verzoekende partij haar onvermogen niet heeft aangetoond, zodat haar het verblijf van meer dan drie maanden dient te worden geweigerd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris steunt daarbij op drie verschillende determinerende motieven:

- Het voorgelegde attest is gedateerd;
- Het voorgelegde attest heeft enkel betrekking op onroerende goederen in de regio Minsk;
- Het voorgelegde attest heeft enkel betrekking op onroerende goederen, en zegt niets over mogelijke roerende goederen.

Verzoeksters argument als zou de bestreden beslissing onwettig zijn, omdat verzoekster niet werd uitgenodigd om bijkomende stukken voor te leggen, kan niet worden gevolgd.

De wet kent aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid een termijn toe om te onderzoeken of een vreemdeling al dan niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden.

Aan de vreemdeling wordt gedurende deze termijn de kans gegeven stukken voor te leggen om te staven dat hij aan de voorwaarden voldoet. Verzoekster heeft van deze termijn gebruik gemaakt en heeft stukken gevoegd bij haar aanvraag. Deze stukken werden beoordeeld door de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd, waar zij stelt niet de kans te hebben gekregen bijkomende stukken en/of inlichtingen te verstrekken.

Het loutere feit dat de gemeente Nieuwpoort (en dus niet de 'Dienst Vreemdelingenzaken van de gemeente Nieuwpoort', zoals verzoekende partij ten onrechte meent) heeft geoordeeld dat de aanvraag volledig is, doet geen afbreuk aan de bevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de gegrondheid van deze aanvraag te beoordelen.

Uiteraard is de houding van de gemeente Nieuwpoort - in de mate dat verzoekende partij uit de handelingen van de gemeente al enig oordeel met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag zou kunnen afleiden - niet van die aard afbreuk te doen aan de prerogatieven van de gemachtigde van de Staatssecretaris in het kader van de beoordeling ten gronde van een aanvraag tot vestiging.

Bovendien slaagt verzoekster er niet in aan te tonen welke bijkomende uitleg of stukken zij had kunnen voorleggen, indien zij een bijkomende uitnodiging zou hebben ontvangen, en dat deze bijkomende uitleg of stukken van aard zouden zijn geweest een invloed te hebben op de genomen beslissing. Verzoekster toont dan ook niet aan een belang te hebben bij de door haar geuite kritiek.

In dit kader houdt verzoekster voor dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van het vertrouwens-, het rechtszekerheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster maakt deze schendingen echter allerminst aannemelijk.

Zij herhaalt, ter staving van deze beweerde schendingen, haar kritiek dat zij niet werd uitgenodigd om bijkomende stukken voor te leggen. Ter zake verwijst de verwerende partij naar hetgeen hieromtrent supra reeds werd geantwoord.

Verder beperkt verzoekster zich tot theoretische beschouwingen, waarbij verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat de bestreden beslissing zou zijn gestoeld op incorrecte gegevens, noch toont zij aan dat een bepaalde gedragslijn of belofte door de overheid niet zou zijn gerespecteerd.

Terwijl ook de kritiek van verzoekende partij als zou het door haar voorgelegde attest zijn aanvaard als bewijs van onvermogen in 2011 door de gemachtigde van de Staatssecretaris, niet kan worden aangenomen. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft in voornoemde beslissing net vastgesteld dat het voorgelegde attest onvoldoende was teneinde haar onvermogen aan te tonen. Bovendien doet de kritiek van verzoekende partij ter zake ook geen afbreuk aan het door de gemachtigde van de Staatssecretaris aangehaalde gedateerde karakter van dit attest, en evenmin aan de vaststelling dat dit attest niets zegt over andere inkomsten dan onroerende inkomsten (hetgeen ook al in de beslissing dd. 25.11.2011 werd aangehaald).

Verzoekende partij stelt dat het 'technisch onmogelijk' zou zijn om een attest van (onroerend) onvermogen voor te leggen voor geheel Wit-Rusland, doch voerde dergelijke kritiek niet eerder (voor het nemen van de bestreden beslissing) aan, terwijl zij dergelijke kritiek ook op geen enkele wijze onderbouwt aan de hand van stavingstukken.

Verzoekende partij beweert dat het attest (dat dateert uit 2011) wel nog actueel zou zijn, omdat het haar niet mogelijk zou zijn geweest nadien een woning aan te kopen in Minsk, daar waar zij sedertdien in België verbleef. Ter zake dient vastgesteld dat verzoekende partij op geen enkele wijze aantoonde dat de persoonlijke verschijning van een koper noodzakelijk zou zijn opdat deze in Minsk een eigendom zou kunnen verwerven, of nog dat het niet mogelijk zou zijn zich aldaar te laten vertegenwoordigen te dien einde. Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing onjuist

zijn. Het is in elk geval niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat een attest dat dateert uit 2011, onvoldoende recent is om in aanmerking te kunnen worden genomen voor de beoordeling van een aanvraag die dateert uit 2013.

Terwijl verzoekende partij al evenmin kan voorhouden dat haar verblijf in het Rijk zou volstaan als bewijs van het feit dat zij geen roerende of onroerende inkomsten kan verwerven in Wit-Rusland. Zij bewijst niet dat het onmogelijk zou zijn in Wit-Rusland om inkomsten te verwerven wanneer men niet fysiek in de staat zelf verblijft, en dit nog los van de vaststelling dat dergelijke beweringen ook niet werden aangevoerd ter ondersteuning van de aanvraag.

De verwerende partij laat desbetreffend ten overvloede nog gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidtoezicht hetgeen te dezen het voorwerp uitmaakt van de navolgende overwegingen (naar analogie met rechtspraak nopens het bewijs van 'ten laste zijn van een Belgisch descendent', zie o.m. R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008; R.v.V. nr. 10.222 dd. 21.04.2008, www.rw-cc.ee.be).

"Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "ten laste " zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht" (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008).

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft dan ook geheel terecht, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoekster daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Uit de gedetailleerde motivering van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de gemachtigde handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het vertrouwens-, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief. Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht is geschonden. Omgekeerd betekent dit ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937). Een schending van de "wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen" kan in casu niet worden aangenomen.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De zorgvuldigheidsplicht houdt niet in dat wanneer het bestuur zou vaststellen dat de aanvraag van een vreemdeling om een verblijf van meer dan drie maanden op grond van gezinshereniging niet is onderbouwd met bewijskrachtige stukken, het de aanvrager hiervan – voorafgaand aan het nemen van een beslissing – op de hoogte dient te stellen of dient uit te nodigen om hieromtrent zijn mening te geven of dient te vragen bijkomende stukken voor te leggen. De bewijslast rust in casu op de aanvrager, die alle nuttige stukken moet en kan voorleggen teneinde zijn aanvraag te onderbouwen. Het komt aan de verzoekende partij zelf toe om haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd te onderbouwen met bewijskrachtige stukken en niet aan het bestuur. Indien de informatie waarover het bestuur beschikt onvolledig zou zijn, dan kan dit enkel de verzoekende partij worden verweten. Op de verwerende partij rust geenszins de verplichting om na het indienen van de aanvraag tot aan het nemen van de bestreden beslissing bijkomende inlichtingen en stukken op te vragen aan de verzoekende partij.

Bovendien blijkt uit de aanvraag (bijlage 19ter) dat aan de verzoekende partij uitdrukkelijk werd gevraagd bijkomende stukken voor te leggen binnen de drie maanden na de aanvraag, meer bepaald werd zij verzocht een bewijs van ziektekostenverzekering voor de familieleden voor te leggen. Aldus werd zij uitdrukkelijk gewezen op de mogelijkheid bijkomende stavingsstukken voor te leggen waarmee de verwerende partij rekening dient te houden bij het nemen van de beslissing, geenszins werd dit haar uitdrukkelijk verboden, zodat de verzoekende partij geheel onterecht voorhoudt dat haar de mogelijkheid werd ontzegd om bijkomende bewijzen of uitleg te verschaffen.

Bovendien kan er op gewezen worden dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat zij informatie had kunnen verschaffen die de appreciatie van de verwerende partij had kunnen beïnvloeden. Evenmin maakt zij, gelet op het voorgaande, aannemelijk dat de verwerende partij tekort komt aan haar onderzoeksplicht. Deze onderzoeksplicht houdt in dat de verwerende partij een nauwkeurig onderzoek dient te doen van de bewijsstukken voorgelegd door de aanvrager en de elementen waarvan zij niet onkundig had kunnen zijn. De onderzoeksplicht houdt niet in dat de verwerende partij actief op zoek moet gaan naar alle aanwezige elementen die relevant kunnen zijn en actief aan bewijsvergaring moet doen.

Wat het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel betreft, wijst de Raad er op dat het rechtszekerheidsbeginsel een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel is dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

In zoverre de verzoekende partij uit de beoordeling van de volledigheid van de aanvraag door de gemeente afleidt dat er sprake is van een schending van deze beginselen, wijst de Raad er op dat de bevoegdheid van de gemeente in het kader van een aanvraag om een verblijfskaart beperkt is tot het beoordelen van de volledigheid van de aanvraag en zij zich geenszins uitspreekt over de inhoud van de voorgelegde stukken, bevoegdheid van de verwerende partij, die zich uitspreekt over de gegrondheid

van de aanvraag. Aldus betekent het binnen de termijn voorzien in de bijlage 19ter indienen van de ontbrekende documenten bij de gemeente niet noodzakelijk dat de aanvraag zal worden ingewilligd door de verwerende partij. De verzoekende partij gaat voorbij aan het gegeven dat het gemeentebestuur niet bevoegd is om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of de verzoekende partij voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een Belg te worden toegelaten, doch slechts kan beoordelen of de verzoekende partij zelf de vereiste stukken heeft aangebracht die het bevoegde bestuur op zijn beurt dienen toe te laten te beoordelen of zij aan deze voorwaarden voldoet. Deze beperking van de bevoegdheid van het gemeentebestuur vloeit voort uit artikel 52, § 3 en §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd voor zover zij *“door het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken van de gemeente Nieuwpoort alle stukken ontvangen, gecontroleerd en compleet bevonden heeft”* het rechtszekerheidsbeginsel geschonden acht. Het feit dat zij documenten heeft voorgelegd die vormelijk voldoen aan de door het gemeentebestuur gevraagde documenten, sluit niet uit dat deze documenten niet volstaan om de aanvraag gunstig te beoordelen of dat de verzoekende partij over bijkomende stukken en informatie beschikt die onontbeerlijk zijn om hiertoe over te gaan. Er blijkt ook op geen enkele wijze dat de verwerende partij zelf enige verwachting zou hebben gecreëerd bij de verzoekende partij dat haar aanvraag een gunstig gevolg zou kennen. Het feit dat zij op geregelde tijdstippen contact zou hebben opgenomen met de gemeente en met de verwerende partij om te informeren naar de volledigheid van het dossier doet aan het voorgaande geen afbreuk. De Raad herhaalt dat de volledigheid van het dossier en de beoordeling hiervan geen uitstaans hebben met de inhoud van de voorgelegde documenten en of deze aanleiding geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging. Het is de verwerende partij die finaal, na verloop van de termijn waarbinnen nuttige stukken kunnen worden voorgelegd, het dossier in zijn geheel zal onderzoeken zoals het op dat moment voorligt teneinde een oordeel te vellen over de inhoud en al dan niet een verblijfsmachtiging zal toekennen. In casu stelt de verwerende partij enkel dat een onvoldoende aantal stukken zijn overgemaakt en beoogt geen inhoudelijke beoordeling van de stukken.

Een schending van het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond. Gelet op het voorgaande blijkt dat evenmin een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangetoond.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN